

Chương 2

Hóa ra nam thần cũng sẽ đi WC à.

Đây là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Khương Diệu.

Phó Đình Xuyên ngoài đời đẹp trai thật đấy!!!

Đây là ý nghĩ thứ hai, vô vàn mạch máu và lỗ chân lông đều thét lên trong yên lặng.

Khương Diệu cố gắng tỉnh táo, suy nghĩ xem nên làm gì tiếp theo.

Hay là nhân cơ hội này sẵn đón nam thần luôn, tự giới thiệu nhỉ?

Hoặc là chờ tới lúc vào phòng hóa trang rồi làm quen luôn thế?

Nhưng giờ mà không nói, đợi lát nữa anh thấy cô, không biết có nghĩ là người con gái này vừa mới gặp ở WC, lại giả vờ không quen biết? Đúng là thiếu lễ phép.

Thôi thì vẫn nên chào hỏi một chút đi.

Nhưng mà nên xưng hô thế nào đây nhỉ? Phó tiên sinh? Anh Phó?

Mệt mỏi quá.

Trong lòng Khương Diệu trăm mối tơ vò.

Trong lúc cô còn đang tự hỏi, đối phương đã cho cô cành cây leo xuống.

Phó Đình Xuyên lấy khăn giấy trong hộp ra từ tốn lau tay, nhìn thấy cô gái này động cũng không động, còn có vẻ sợ sệt, đúng là kì lạ. Anh ném chiếc khăn đi, lại lấy một cái mới ra, đưa cho Khương Diệu.

Hỏi cô: “Sao thế, sợ tôi à?”

Mặt Khương Diệu nhả thành một nhúm: “Không, không có, em định chờ anh dùng trước thôi.”

Dù sao Phó Đình Xuyên người cao dáng lớn, cô cũng đâu có cách nào với đến cái hộp giấy phía trước kia đâu.

“À là tôi chán trước cô à?” Phó Đình Xuyên như thể hiểu thuật đọc tâm, vội tránh sang bên cạnh.

Khuong Diệu lại hấp tấp giải thích: “Không, em cũng không cần dùng khăn tay mà, bên cạnh còn có máy sấy nữa”.

Nói xong thì vội vàng bước vội sang bên máy sấy hong khô.

Nhưng mà, giờ cô mới phát hiện mình đã quên nhận khăn tay trong tay Phó Đình Xuyên rồi.

Phó Đình Xuyên có vẻ cũng không để ý, liền thu tay về, cười nói: “Vậy cô đứng vững thế làm gì?”

Thật sự là xấu hổ a... Trong lúc nhất thời Khuong Diệu không thể nghĩ ra được đáp án nào khác, tim đập rầm rầm, khẽ nói: “Phó tiên sinh, thực ra em làm việc trong đoàn làm phim này, là fan của anh, em đứng đó là chờ anh lau tay xong để xin chữ kí ạ”.

Phó Đình Xuyên hiểu ra: “Ồ... Bút đâu, để tôi kí cho cô.”

“Ồ... bút.” Khuong Diệu giờ mới ý thức được mình không hề chuẩn bị cái gì.

“Tôi cũng không có”. Phó Đình Xuyên nhìn cô: “Làm sao giờ?”

Làm sao bây giờ?

Khuong Diệu tạm dừng một lát, chợt nảy ra ý định, bàn tay lục lọi trong túi áo.

May quá, cô có mang thứ này trong người.

Khuong Diệu thuận thế giải vây: “Em có mang bút kẻ mắt, dùng cái này để ký có được không?”

“Bút kẻ mắt?” Anh suy nghĩ hai giây rồi nhướn mày: “Dùng để vẽ lông mày ấy hả?”

“Dạ.”

“Có thể.”

Khuong Diệu thở phào một hơi, mở nắp rồi đưa cây bút kẻ mắt cho Phó Đình Xuyên.

“Ký thế nào?” Anh nhìn cây bút nhỏ trong tay, ngoáy ngoáy như kiểu viết.

“Kí sau di động được không ạ? Ốp của em màu trắng.” Dường như cô đã dùng toàn bộ năng lực phản ứng cả đời của mình bộc lộ ra hết, vấn đề nào cũng nghĩ ra cách giải quyết cả.

Phó Đình Xuyên nhận lấy di động của Khương Diệu, ký lên.

Đúng là ốp màu trắng, phía sau cũng không hề có hình gì.

Ngón tay của anh thon dài, bàn tay dày rộng, cầm cây bút kẻ mắt nhỏ nhỏ này có lẽ cũng không quen tay.

Nhưng vẫn kí tên mình một cách rông bay phượng múa.

Khương Diệu nhận lấy điện thoại rồi xoay lại nhìn.

Phó Đình Xuyên.

Ba chữ màu đen nổi lên nền trắng, đậm nhạt rõ ràng, giống hệt như nét chữ cô từng nhìn thấy trên mạng.

Vừa lưu loát sinh động như nước chảy mây bay, phóng khoáng tự nhiên. Chữ cũng như người.

Cô không dám cất điện thoại lại vào túi, sợ vải cọ vào mất đi dòng chữ.

Trong đầu lại tự hỏi lúc về mình nên mua sơn nước trong suốt tô lên không nhĩ, để khỏi bị phai màu.

Dù sao từ nay về sau, ốp di động này sẽ không còn là ốp di động đơn thuần nữa, nó sẽ là đồ gia truyền của cô.

“Chữ anh thật là đẹp quá.” Khương Diệu khen chân thành. Bây giờ cô đang rất vui vẻ, trong mỗi đường kinh mỗi luồng khí đều vô cùng thỏa mãn và ấm áp.

“Bình thường còn kí đẹp hơn.” Người đàn ông đẩy nắp bút lại đưa về, trả lại cho Khương Diệu.

Cô vừa cầm vừa nói: “Không ngờ sẽ gặp anh ở đây, lại còn nhờ anh cầm cái này để kí, đúng là em không biết xấu hổ quá

“Không có gì đâu”. Ngược lại anh còn nói giúp cô: “Có thể nghĩ ra phương pháp này thì thực ...”

Tiếng di động vang lên, cắt ngang lời anh định nói.

Nhưng Khương Diệu cũng có thể đoán được đôi chút ý anh muốn nói là gì.

“Được, ừ, đến trễ một chút, không, không cần đón đâu, có phải con nít ba tuổi nữa đâu mà trước WC còn đòi người tới đón, rõ ràng anh còn vội đi WC hơn tôi mà. Ừ, tôi tự đi”.

Nam thần nói điện thoại rất thoải mái, cô cũng vênh tai cẩn thận lắng nghe.

Thật không ngờ tới, Phó Đình Xuyên không chỉ thân thiết với người thường mà còn có khiếu hài hước vậy nữa.

Khỏe môi Khương Diệu cong cong, vui vẻ giống như có một đàn chim vỗ cánh muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Mãi đến khi đối phương tắt máy, cô mới vội vàng thay đổi sắc mặt.

Phó Đình Xuyên nhìn cô bé bên cạnh, hỏi: “Cô làm ở đoàn làm phim phải không?”

“Phải.” Khương Diệu lập tức bày ra tư thế “anh là chủ, sai gì có đó”.

“Biết phòng hóa trang ở đâu không?”

“Em biết”. Chỉ e cái nơi cách đây vài trăm mét kia là chỗ cô quen thuộc nhất thôi, cô nghĩ mình cũng nên giới thiệu qua với nam thần một chút:

“Phó tiên sinh, em là chuyên viên trang điểm của anh.”

Khoảng mười phút sau, Phó Đình Xuyên ngồi trước bàn kính, được ba bốn người vây quanh.

Người thì mang áo, người thì tóc giả, còn cả giúp đỡ cho Khương Diệu trang điểm.

Tất cả đều là con gái, cho nên khi Phó Đình Xuyên ngồi ở đó, các cô ai cũng hưng phấn muốn điên lên được, giống như được đánh máu gà, cứ thế lú rú không ngừng nghĩ.

Khương Diệu là người làm chính, cô cầm một bảng pha màu, đầu tiên là che khuyết điểm, bởi vì quầng thâm dưới mắt anh khá rõ.

Phó Đình Xuyên chú ý đến động tác trên tay Khương Diệu.

Bàn tay của cô gái này rất đẹp, hơn nữa động tác chủ yếu đều là ở bàn tay.

Cho nên, những ngôi sao cô từng trang điểm cho, dù vô tình hay cố ý, ai cũng đều nhìn thấy.

Đại thần cũng không ngoại lệ.

Bình thường lúc quay phim Phó Đình Xuyên rất ít khi hoá trang, cũng là nam thần đẹp trai có tiếng trong giới.

Các nét trên mặt anh rất rõ, cho dù không trang điểm cũng cực kì ăn hình.

Đúng là một khuôn mặt vô cùng tuấn tú

Kết quả là Khương Diệu còn không cần tô kem nền cho anh, đánh thẳng sang lớp phấn trang điểm.

Khương Diệu có thể cảm giác được Phó Đình Xuyên đang nhìn mình, cô cứ không ngừng nhắc nhở chính mình, không ngừng hít sâu.

Phải bình tĩnh, phải chuyên nghiệp.

Không được làm ầu, không được dọa người.

Cùng lúc đó, tầm mắt của Phó Đình Xuyên rơi xuống tấm bảng tên công tác của cô.

“Chữ thứ hai trong tên cô là Diệu hay là Dao?” Anh thình lình hỏi.

Khương Diệu có phần kinh ngạc, rất ít có người biết chữ “điệu” còn có một chữ đồng âm khác là “dao”.

“Là chữ thứ nhất.”

“Ồ.”

Khương Diệu lại âm thầm đặc ý, thần tượng của cô, đúng là rất giống như trên mạng nói mà, biên kịch quả là không chọn nhầm nam thần. Dù là ngữ khí hay giọng đọc.

Cộng thêm âm sắc của anh rất tốt, cao mà không chói, thấp mà không trầm, nói nhanh cũng không vấp, mà chậm cũng không ngân.

Cho nên, nhân vật mà Phó Đình Xuyên diễn rất hiếm khi phải làm hậu kì, đa số đều do anh tự phối âm, hoặc là thu ở hiện trường.

Nghe nói có khi nếu kịch bản có vấn đề, anh cũng không dùng từ linh tinh mà còn đề xuất ý kiến với biên kịch và đạo diễn.

Khương Diệu đưa cây cọ lên, đánh đánh dưới mắt anh.

Được rồi, không tệ.

Cô nói: “Em không đánh phấn cho anh, chỉ che khuyết điểm thôi, lát nữa mà chụp ảnh thì sẽ sáng hơn một chút, được không?”

“Ừ.” Phó Đình Xuyên nhìn thẳng phía trước, vẻ mặt hờ hững.

Khuong Diệu đánh nhanh vùng tam giác trên mặt anh, cộng thêm phần hốc mắt và sống mũi, rồi lại lấy thêm kem, chấm từng điểm rồi tán đều ra, đây là loại kem che khuyết điểm.

Cô bôi kem lên tay, tán quanh mấy chỗ bên cạnh.

Phó Đình Xuyên lại không kìm được đánh giá bàn tay kia.

Trắng nõn đến mức chói mắt.

Mỗi móng tay đều được cắt tỉa gọn gàng, không để dài, chỉ vượt qua đầu ngón tay chút xíu, phần móng được mài dũa bóng loáng, không hề có góc cạnh.

Rất mềm mại, cũng rất nhẹ nhàng.

Tay chính là khuôn mặt thứ hai của người con gái, câu này quả thực không sai.

“Bình thường cô không để móng tay à?” Đại khái là vì anh nhầm chán, cho nên Phó Đình Xuyên mới phải trò chuyện với cô cho hết thời gian thôi.

“Hả”. Cô cúi mắt nhìn tay mình: “Vâng, công việc cần ạ”.

Phó Đình Xuyên nghi ngờ: “Tôi từng thấy vài thợ trang điểm để móng tay mà”.

“Thế ạ?”. Khuong Diệu che khuyết điểm cho anh xong, đưa tay lên nhìn, có vài móng tay đúng là rất thấp: “Cái này.... chắc là tùy người ạ, vì có khi trang điểm phải dùng tới tay. Kỹ thuật của em không phải quá tốt, để móng tay dài quá chỉ sợ làm xước mặt người ta, thế thì đối phương cũng không thoải mái.”

Phó Đình Xuyên nhướn mày: “Kỹ thuật không tốt?”

Khuong Diệu lúng túng, câu trả lời này có vẻ như hãm hại đoàn làm phim rồi, cho nên cô đành vội vàng chữa cháy: “Không phải đâu, là khiêm tốn, là em khiêm tốn đó...”

“À, tôi hiểu.” Phó Đình Xuyên vô cùng tốt bụng cho cô bậc thang đi xuống.

Khuong Diệu trở về chủ đề chính: “Phó tiên sinh à, màu môi anh hơi thâm, nên đánh chút kem nhĩ, trong buổi họp báo nếu màu môi tươi thì sắc mặt cũng tốt hơn.”

Do thức đêm liên tục để quay phim cho nên sắc mặt của người này có phần tái nhợt, nhất là khi anh không có biểu cảm gì, càng làm tăng thêm vẻ lạnh lùng khó gần, giống như một bức tượng thiên thần bằng thạch cao điêu khắc.

Bức tượng bỗng nhiên nở nụ cười: “Trong các chuyên viên trang điểm tôi từng gặp, cô là người nói nhiều nhất đấy”.

“...”

“Trang điểm mà còn phải giải thích nữa.”

“...” Khương Diệu có phần xấu hổ, thực ra với những ngôi sao khác cô sẽ không như thế, không nói dự định của mình, cũng không vâng vâng dạ dạ suy nghĩ đắn đo như thế.

“Cô cứ tự quyết định đi, không cần phải hỏi tôi.”

“Dạ.”

Dứt lời, Khương Diệu liền bôi một ít kem nền che khuyết điểm môi lên đầu ngón tay, chấm lên môi của Phó Đình Xuyên.

Đây hoàn toàn là thói quen, nhưng sau đó cô mới phản ứng kịp!

Đây hình như là môi của nam thần...

Cảm giác mới mềm làm sao.

Trong công việc thường ngày, Khương Diệu thường xuyên phải dùng tay.

Suốt quá trình trang điểm, thực ra đây chính là một công cụ trang điểm vô cùng tầm thường mà lại hữu ích.

Nhưng hôm nay đặt trên người của Phó Đình Xuyên, chuyện này lại không hề giống trước kia.

Khương Diệu cũng không biết nó có gì khác.

Có phần mạo phạm, cũng có chút thẹn thùng.

Còn có một chút... Giống ở lấy ngón tay để hôn lên môi anh vậy...

Nhưng mà đưa lên thì cũng đã lên rồi, cô buộc phải bôi kem lên tiếp.

Vì thế ngón trở chấm từng điểm một, rồi nhẹ nhàng bôi lên, từ giữa môi đến bên khóe miệng....

Trong lúc đó, Khương Diệu thoáng nhìn thấy Phó Đình Xuyên thoáng nhăn mày.

Cô nhìn kĩ lại thì quả đúng là vậy.

Không lẽ nam thần có chứng yêu thích sạch sẽ, không thích người ta lấy tay chạm vào mình? Cô vội buông tay như điện giật, nhanh chóng giải thích: “Phó tiên sinh, tay em rất sạch, anh đừng lo...”.

Vừa rồi anh cũng thấy em rửa tay sạch sẽ rồi mà, trong lòng cô đang định bổ sung như thế.

“Không sao”. Về không được tự nhiên trên mặt Phó Đình Xuyên tiêu tan ngay lập tức, giống như chưa từng xuất hiện, anh còn đáp rất nhanh: “Không liên quan đến cô, cô cứ tiếp tục đi”.

“A, được.” Tảng đá rớt cục cũng rơi xuống đất.

Nhưng Khương Diệu cũng không dám đưa tay lên lần nữa, đành phải thay bằng cọ môi.

Không lâu sau, trợ lý của Phó Đình Xuyên bước vào.

“Xong chưa? Một suất bình thường cũng không lâu như thế đâu?”

“Xong hết rồi.” Khương Diệu còn đang tự hỏi có nên đánh bóng mờ nữa không, bởi vì lúc lên ti vi Phó Đình Xuyên đều rất gầy, hai má như đao khắc vào vậy.

Thôi đi, bỏ qua, bằng không cái fan nhìn thấy lại đau lòng.

Cô hơi nhón chân, cúi thấp người quan sát Phó Đình Xuyên một lúc rồi nói: “Được rồi.”

Trợ lý nghe vậy đến gần, thấy Phó Đình Xuyên còn đang nhắm hai mắt, anh ta cũng hơi bất ngờ, hỏi: “Hắn đang ngủ à?”

“Không biết nữa”. Không chắc chắn, nhưng cũng sợ âm ỉ ảnh hưởng nam thần, Khương Diệu trả lời rất nhỏ: “Chắc là nhắm mắt dưỡng thần.”

Hàng mi dài của người đàn ông như hai phiến bàn chải nhỏ.

“Không ngủ, đi thôi.” Phó Đình Xuyên bỗng nhiên mở mắt ra, từ trên ghế đứng lên.

Cũng không nói một lời từ biệt, cứ thế nhấc chân đi.

Khương Diệu nhìn mái tóc đen phiêu phiêu bồng bồng của anh, không biết bây giờ mình đang có cảm giác gì.

Cứ như một giấc mộng vừa qua.

Đi băng băng trên đường, trợ lý Từ đi theo phía sau Phó Đình Xuyên thắc mắc hỏi: “Cậu lại phát bệnh gì thế?”

“Anh mới phát bệnh đấy.” Phó Đình Xuyên quay đầu lại, làm bộ như muốn đánh anh ta một quyền.

Trợ lý Từ vội chạy nhanh tránh đi: “VẬY CẬU NHẮM HAI MẮT KHÔNG DÁM NHÌN ĐỂ LÀM GÌ CHỨ, ANH VỪA THẤY ĐÃ BIẾT CẬU GIẢ BỘ NGỦ, CÒN NGHĨ KHÔNG CHỪNG LẠI CÓ GÌ BẤT THƯỜNG RỒI”.

Phó Đình Xuyên lười quan tâm tới hẳn.

Trợ lý sờ sờ cằm: “Nhưng mà tay của chuyên viên trang điểm kia đúng là đẹp thật, phải không?”

Phó Đình Xuyên không đáp lời, cứ tiếp tục đi, như thể không nghe thấy

“Cứng thật à?”

“Biến.”